

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. - Číslo 3.

V Zateci dne 7. února 1947.

Cena 2 Kčs

Jar. Chudoba:

Přijeli

„První transport volyňských Čechů odejel z Dubna 29. ledna t. r. a v nejbližších dnech je očekáván jeho příjezd do vlasti.“

Tolik suchá, úřední zpráva.

Jen ten, kdo již někdy čekal, velmi dlouho čekal někoho drahého, ví, co horečného napětí, nejistoty, naděje a pochybností přináší dny, které nás dělí od shledání.

Nejděší je ten poslední a hodina před příjezdem vlaku.

Tedy přece přijedou. První transport. Celkem 378 osob.

Počet osob, ani složení transportu není tak důležité, jako sama skutečnost. Skutečnost, že naše nejvřelejší přání dochází splnění, že bude odčiněna křivda, kterou jsme tak těžce nesli, že se i na nás štěstí usměje.

Přijeli!...

Dnes je slavnostně uvítá za vládu republiky otec volyňských Čechů, ministr národní obrany arm. gen. Ludvík Svoboda v Kosičích a 8. února připraví jim slavné uvítání Zatec, středisko volyňských Čechů, jejich nový domov.

Jsmě si vědomi toho, že naše reemigrace je historickou událostí, že je logickou konsekvencí událostí poslední války.

Víme také, že za její uskutečnění vděčíme v první řadě panu prezidentovi Dru E. Benešovi, panu ministrowi národní obrany arm. gen. L. Svobodovi a celé vládě republiky Československé. Nezapomínáme, že bez vzácného pochopení a blahovůle Sovětského svazu byla by naše reemigrace pouhým snem. A proto si naši reemigranti vezou také heslo: „Utvoříme přátelství národů CSR a SSSR.“

Přijeli.

Je konec neutěšeného čekání, zoufalých pochybností a beznadějných touhy. Začínáme novou kapitolou naší epopeje práce, boje a vítězství. Zapojujeme se do budovatelského díla na výstavbě

Pokračování na str. 2.

První transport reemigrantů na půdě vlasti

Dne 4. února t. r. v ranních hodinách přijel do pohraniční stanice Biel první vlak s volyňskými reemigranty. Transport odejel 29. ledna 1947 z Dubna. Čítá 378 osob. Jsou to vesměs rodinní příslušníci vojáků čs. zahr. arm. ve SSSR. Mezi reemigranty je 10 pozůstalých po obětech Českého Malína — Lidic volyňských Čechů. Další reemigranti jsou z Dubna, Straklova, Kleščichy a Varkovič.

Vládní delegace vedená ministrem nár. obrany arm. gen. L. Svobodou uvítá dne 5. února v 11 hod. dopoledne naše drahé v Kosičích. Slavnostní uvítání v Zateci, kterého se zúčastní za vládu ministr sociální péče prof. Dr. Zdeněk Nejedlý, je připravováno na sobotu 8. února na 8 hod.

Druhý transport z Verby a třetí rovenský jsou hlášeny z Mukačeva.

Děkujeme

Svaz Čechů z Volyně zaslal u příležitosti příjezdu prvního transportu reemigrantů z Volyně tyto telegramy:

Prezidentu Československé republiky Dr. E. Benešovi, Praha — Hrad.

Pane prezidente! V historickém okamžiku návratu volyňských Čechů do vlasti a u příležitosti příjezdu prvního transportu z Volyně nemůžeme jinak, než znovu Vám poděkovat za vše, čím jste k uskutečnění této naší dávné touhy přispěl. Víme dobře, že bez Vaší pomoci by nebyla splněna. A to nás zavazuje k tomu, abychom dokázali, že jsme toho hodni. A dokážeme to! Svaz Čechů z Volyně, Zatec.

Velvyslanci SSSR A. V. Zorinovi, Praha.

Pane velvyslance! Volyňští Češi jsou si dobře vědomi, že bez vzácného pochopení a blahovůle vlády Sovětského svazu a generalissima Stalina nebylo by došlo k uskutečnění jejich dávné a velké touhy po návratu do vlasti, odkud jejich předkové byli vyštvaní všestrannou rozpínavostí nenáviděných Germánů. Volyňští Češi vědí nejlépe, jak velké oběti přinášela Rudá armáda, aby Československo bylo svobodné a bez Němců. Jsme hrdí na to, že nám bylo dopřáno po jejím boku účastnit se velké vlastenecké války. Společně prolitou krví utužili jsme přátelství našich národů. I v budoucnosti chceme tvořit silnou pásku československo-sovětského přátelství. Dnes, u příležitosti příjezdu prvního transportu reemigrantů z Volyně, prosíme Vás, pane velvyslance, abyste tlumočil vládě SSSR a generalissimu Stalinovi náš vřelý dík za velkou ochotu, se kterou bylo vyhověno našemu přání a za velmi příznivé podmínky smlouvy o reemigraci, které svědčí o velké péči, věnované v SSSR všemu pracujícímu lidu bez rozdílu. Bratrským národům ruskému a ukrajinskému, v jejichž prostředí jsme ztrávili tolik krásných chvil, zasíláme náš srdečný pozdrav. Svaz Čechů z Volyně, Zatec.

Předsedovi vlády Klementu Gottwaldovi, Praha.

Pane předsedo! U příležitosti příjezdu prvního transportu reemigrantů z Volyně děkujeme Vám srdečně za pozornost, kterou věnujete našim problémům a prosíme, abyste i v budoucnosti, kdy se z počátku setkáme s mnoha obtížemi, měl pro nás pochopení. Volyňští Češi jsou velkým přínosem do dvouletky v zemědělství, bude-li jim dána možnost uplatnit se. Chtějí pracovat a dovedou pracovat. Přicházejí ze země, kde práce je nejvyšší ctí. Věříme proto, že v nejbližší době se zapojí do dvouletky, kterou vyplní tak, jako plnili bojové úkoly na frontě. Svaz Čechů z Volyně, Zatec.

Ministrowi národní obrany arm. gen. L. Svobodovi, Praha — MNO.

Pane ministře! Jsme pevně přesvědčeni, že jako nikdo jiný sdílíte s námi naši velkou radost z příjezdu prvního transportu našich drahých z Volyně. Využíváme této příležitosti a děkujeme Vám znovu za všechno, co jste pro uskutečnění tohoto krásného okamžiku vykonal. Nebylo toho málo. Byl jste s námi v boji a utrpení, věříme proto, že budete i v radosti a ve štěstí. Svaz Čechů z Volyně, Zatec.

Jiří Rébl - Volyňský:

DOMA

Rozebřesko nové jitro nad obzorem našeho žití. Zasvitlo slunko na chmurné obloze našeho bytí... Dlouhá, tíživá noc se stala jasným dnem. Iluze se změnily ve skutek. Brána do vlasti, otevřená před půlruhým rokem mocným klíčem našich zbraní, se nyní otevřela dokořán, aby do ní mohly svobodně a radostně vkročit rodiny těch, kteří na ně ve vlasti toužebně čekají. Svobodná vlast jako dobrá matka přijímá ve svou náruč své dívky — potomky věrných synů, kteří pod tlakem cizáků ji museli před osmdesáti lety opustit. Otevírá své dobré srdce těm nejméně, po dlouhá léta odloučeným dítkám, jež nepřílnuly k matce cizí, ale toužebně vyčkávaly chvíli, až jim osud vrátí teplo své rodné matky, které v cizině věrnost zachovaly. Dnes jsou u ní, v její náručí a cítí se šťastnými, neboť nyní teprve cítí, jak byly v daleké cizině opuštěny a jak lehce a volně se jim dýchá dnes doma, u své matky, která je tak vroucně přijímá a činí je opravdu šťastnými.

Jsmo šťastni i my všichni, že naše dlouhé a trapné čekání je u konce, že po tak dlouhém rozloučení konečně přivíneme na svá prsa své nejdražší, pro něž jsme bojovali, abychom jim připravili lepší život.

Věříme pevně, že naše vlast nás nezklame, že učiní pro naše rodiny a pro naše krajany vše, aby byli doma opravdu šťastnými a aby zde nebyli Popelkou, jakou museli býti v nehostinné cizině. Věříme, že náš dobrý pan prezident a celá naše vláda se vynasnaží ze všech sil a sliby své splní stoprocentně, zvláště nyní, když se v naší vlasti koná vše tempem dvouletky.

My se své strany slibujeme, že společně se svými rodinami a ostatními krajany se čestně zapojíme do tohoto tempa a že budeme své povinnosti rovněž konati se zdvojenou pílí pro blaho naší drahé vlasti a celého našeho národa. K tomu nám dopomáhej Bůh!

Konečně doma

Konečně doma... Po dlouhých letech u našich slovanských příbuzných vracíte se opět tam, odkud vaši dědové museli odejít. Nepochybuji o tom, že se vracíte s radostí, vždyť „všude dobře, doma nejlépe“. Poznal jsem osobně mnoho vašich otců a bratří, poznal jsem ty jejich zoufalé touhy po vás a proto buďte co nejvřeleji vítáni. Přeji vám ze srdce, aby byly splněny všechny vaše tužby, všechny představy, které jste tam na Volyni o své mateřské zemi měli. O jedno vás však při této příležitosti prosím: i když se snad vyskytne oje-

diněle nějaký nesoulad, vezměte v úvahu, že jsme prodělali tak jako vy, okupaci a válku, která vždy zanechá své špinavé stopy. Musíme se vynasnažit všichni — a o to vás prosím — abychom obětavou prací pro vlast uspíšili chvíli, kdy se budeme moci s klidnou myslí zahledět do budoucna. Věřte s námi v nejkrásnější budoucnost našeho národa, o jehož osvobození se zasloužili tak velkou měrou vaši drazí. Nezapomeneme! Vynasnažíme se oplátni vám jejich oběti opravdovou láskou, vsuktku bratrskou, o níž prosíme i vás. F. Nebeský.

Na uvítanou

Jeho Vysokopřeosvícenost vладыka Jelevierij, pravoslavný arcibiskup pražský a český, exarcha moskevské patriarchie v ČSR, obrací se ke všem drahým bratřím a sestrám — pravoslavným Čechům, kteří přijíždějí do Československa z Volyně (SSSR).

Jménem pravoslavné církve v Československu vítám vás co nejvřeleji v radosti, že jste se šťastně navrátili do své vlasti, do krásného Československa.

Vy patříte nyní na svou vlast osvobozenou od fašistického jařma, která rozkvétá pod hřejivými paprsky slunce svobody. Vy patříte na své rodné bratry Čechy a Slováky, která v nadšené práci a úsilí pracují pro blaho a obnovu své vlasti, k jejímu upevnění v touze splnit za všech okolností dvouletý hospodářský plán. Nepochybuji o tom, že i vy spolu se všemi svými bratry pomůžete plnit toto obnovitelské dílo pro blaho celého národa. Vyprošuji si od všemohoucího Pána boží požehnání pro tuto svatou a užitečnou práci.

A vy jistě jako pravoslavní křesťané jste si vědomi toho, že láska k vlasti a obětavá práce pro ni jest nejvyšší křesťanskou ctností. Vy víte,

že ve jménu této lásky velmi mnoho vašich rodáků obětovalo své životy. A tak jako oni na poli válečném dávali své životy za vlast, také česká pravoslavná církev obětovala ty nejlepší ze svých synů na oltář vlasti. Hrdinské činy českého pravoslavného biskupa Gorazda, jeho duchovních o. Václava Číka, faráře pražského, o. Dr. Vladimíra Petřka, kaplana pražského, br. Jana Sonnevenda, předseď sboru starších v Praze a ostatních, kteří padli rukou německých násilníků, jsou všem známy. Kéž by vás tyto jejich činy vždy povzbuzovaly, abyste všechny své síly věnovali blahu a rozkvětu své drahé vlasti.

A spolu s tímto vybízím vás, milí bratři a sestry, abyste i zde v krásné domovině chránili si svatou pravoslavnou víru, jejíž sítě zasévali zde svatí slovanští apoštolové, bratři Cyril a Metoděj. „Budte stálí a nepohnutelní...“ (I. Kor. 15, 28). „...chodte v Pánu, upevnění a vzdělání v Něm a utvrzení ve víře“ (Kol. 2, 6-7). Víru svou pravoslavnou dosvědčujte skutky milosrdenství a lásky, neboť „víra bez skutků je mrtvá“ (Jak. 2, 17).

Nechť vás Pán Bůh obdarí klidným

žitím v rodné zemi vašich předků, kéž vám popřeje plných úspěchů v práci pro vlast a národ i osobní štěstí v novém vašem životě.

Jelevierij,
pravoslavný arcibiskup pražský
a český, exarcha moskevské
patriarchie v ČSR.

Pokračování se str. 1.

Přijeli

drahé vlasti a věříme, že nám bude umožněno zajištění slušných existenčních podmínek. Volyňští Češi nemají zvláštních požadavků. Svědč o tom heslo, které si přivážejí: „Dali jsme lásku a životy, chceme jen spravedlnost.“

Přijeli. Jejich cesta vede na místa, kde je jejich poctivých, dobrých a pravovitých rukou nejvíce zapotřebí: do našeho svobodného, českého pohraničí. Stanou se novými hraničáři, osudem k tomu předurčenými. Jsou si toho plně vědomi a říkají to i hesla, která si vezou: „Dosídlíme pohraničí a budeme jeho věrnou stráží.“ „Vlasti a národu navždy věrni zůstaneme!“

„Vracejí se . . .“

Nastal historický okamžik, kdy tisíce českých rodin, usazených na Volyni, opouští tuto zemi, která je 80 let hostila, aby se vrátily zpět do lůna rodné země.

80 let žili tito Čechové daleko od vlasti, odkázáni sami na sebe; 80 let tam svízelně a těžce pracovali, zakládali usedlosti a chmelnice, ale i školy a kostely, mýtili lesy a kypřili půdu. Staří umírali a noví se rodili a od otců přejímali do dlaní pluh a do srdcí posvátný odkaz: lásku k vzdálené vlasti spojenou s nadějí, že jednou se vrátí všichni opět zpět.

„Vlast“ — slovo, které pro mnohé z nás ztratilo v střízlivém a hmotářském shonu dnů svůj sladký a posvátný význam — to slovo představovalo volyňským Čechům zemi ozářenou duhovými barvami, líbanou sluncem — rajskou zahradu, střeznou milovanou postavou svatého Václava.

Život na Volyni byl přechasto velmi těžký a mnohé stránky jeho dějin jsou psány písmem krvavým a posypány popelem.

A nyní se vracejí!

My, kteří žijeme stále ve své vlasti, si nedovedeme ani plně představit a uvědomit, kolik dojemné velikosti a strhující tragiky tkví v takovém hromadném stěhování do cizí, chladné a neznámé země, jaké prodělali před 80 lety Volyňáci, jak si říkají, a kolik šišť jistě cítí nyní, kdy se vrací do vlasti zpět.

Za sebou zanechávají dlouhá léta houževnaté práce, strastiplné dny válečné, hrůzu z fronty, která se blížila vždy jako obrovský polyp; zanechávají tam bolestnou vzpomínku na Český Malín a na všechny ty mrtvé, odpočívající v mlhami zahalených, granitových srázích Dukly, či v údolích Karpat a Tater.

Jejich návratu do vlasti předcházely nesnáze, zklamání a nekonečné měsíce únavného čekání — to vše však se zapomene a mizí pod faktem, že budou konečně opět doma. Vždyť celý život se skládá ze světla a stínu, a tak jako oblaka na nebi, i ty stíny se plouží, zmenšují a uplývají do moře zapomnění.

Zůstává však rodná země, která je potřebuje — jejich věrných a statečných srdcí i jejich idealismu a jejich neúnavných dlaní.

M. V. Dostálová-Tretjaková:

Hostitelská povinnost

Jsme národ slovanský a u všech slovanských národů je vžit zvyk pohostinství. Zvláště se v tomto zvyku vyznamenaly ženy. Ale i naše české ženy jsou velmi laskavé a pohostinné.

O sokolských sletech i jiných sjezdech a zájezdech zveme docela cizí, neznámé účastníky do svých domovů, abychom jim jednak ukázali, jak my žijeme na rozdíl od jejich života, zvyků a obyčejů, jednak abychom jim prokázali naše pohostinství. Ti také při každé příležitosti doma na to rádi a dlouho vzpomínají, jak byli

upřímně u nás přijímáni a hostěni, třeba u docela skromných, nebohatých lidí.

Není zájezdu a různých výprav, ale jsou zde jiní hosté, a to naši zahraniční vojáci. Bylo by dobře, kdybychom my české ženy na ně také pamatovaly a zvaly je občas do svých rodin, zvláště ty, kteří zde nikoho nemají. Tak bychom jim poskytl trochu toho rodinného tepla, které každý osamělý člověk, vzdálen svých drahých, tolik postrádá. Jistě

by to každého jen potěšilo a nečtil by se již tak opuštěn ve své vlasti, do níž se po letech vrátil, pro niž tak nadšeně šel bojovat a bude ještě bojovat, bude-li toho zapotřebí.

Poznali by tak naše prostředí, a to by jen utužilo a prohloubilo vzájemné porozumění, lásku a přátelství. Navázaly by se tak vzájemné styky a sympatie mezi armádou a občanstvem. Běme si příklad z ruských vojáků, jakými miláčky jsou u svého národa. Proto také válku vyhráli.

Na uvítanou

V dál prchly už dny války, léta dlouhá marného čekání, smutku a bolu, konečně splnila se naše touha, maminko moje, dnes jsme zase spolu.

Ač mnohem bělejší jsou dnes Tvé vlasy a více vrásek přibylo Ti v tváři — jen šťastný úsměv Tvůj, tak plný krásy, po dlouhých letech zas Ti v očích září.

Nezlob se na mne, není to mou vinou, že nedovedu smát se jako dřívě, však moje láska k Tobě není jinou, to samé srdce v hrudi pro Tě bije.

Já nedovedu Ti dnes všechno říci, svět tvrdý neučil mne krásným slovům, Ty mi však rozumíš, Tvou drahou líci po letech beze slov když líbám znovu.

J. Záhorský, Ostromeč.

Válka je strašlivé zlo, které neničí pouze miliony a miliony lidí, nejkrásnější stavby, mosty, nemocnice, města a celá území, vše co léta a staletí lidský důmysl a ruce budovaly.

Válka, žel, rozleptává i duše lidí, kteří ji přežijí. Lidská duše vychází z ní poznamenána, raněna, proniklá skepsí, lhostejností a ztrátou víry v Boha, lidské ideály i člověka, opředená oslnatým drátem egoismu a nenávisti. Bude třeba moře lásky a hory optimismu, aby svět se stal pokojným domovem šťastných lidí.

Také naše republika vyšla z války jako zahrada podupaná okovanými germánskými botami. Ploty jsou pokácené, záhony zničené a mnohé stromy usychající.

Nuže, vy české děti, vracející se nám z Volyně, odpočiňte si po daleké cestě a pak nám ukažte, jak dovedete pracovat. Snad — doufám pevně — budete zářivým příkladem, který probudí ty ospalce u nás, kteří zapomínají na svoji povinnost k vlasti a národu a nechť se účastníti budovatelské práce na poli hmotném i duchovním pro ozdravení a rozkvět našeho státu a dobro všech jeho občanů.

Marie Čaplová, Jičín.

Z naší soutěže

Trnitá cesta

Je chmurný jarní den. Na pokračování jedné vesnice v Polském Slezsku stojí seřazené čs. tanky. Mladý důstojník se zachmuřilou tváří pozoruje nebe nad polským kostelíčkem. U kostela v semknutém tvaru stojí tankisté a automaticky druhého tankového praporu. Je zde celá řada důstojníků tankové brigády, mladý velitel brigády pplk. Janko, hrdina Sovětského svazu škpt. Buršík, major Sránek a jiní. Přišli sem všichni, aby se rozloučili naposledy se svými padlými, nejstatečnějšími kamarády. Za spolubojovníky loučí se s padlými podporučík Cilek, který v závěru svého proslovu praví: „Lizáku a Vajdo, jménem všech tankistů prohlašuji, že se vám dostává hrdinný titul „Hrdinové slezských bojů“. Slibuji vám jménem nás všech, že strašně pomstíme vaši smrt.“ Podplukovník Janko nad čerstvě vykopaným hrobem zapřísahá nás všechny k strašlivé odvetě za prolitou krev našich kamarádů. Tankisté uchopí provazy a pomalu spouštějí rakve padlých kamarádů do hrobu. Od kostelíka vylétne zelená raketa, mladý důstojník velí tankům k počtu padlých kamarádů: „Pal!“, hromová salva zahřmí vzduchem, a než ozvěna vrátí zvuk, je vypálena další a třetí salva.

Takovým způsobem jsme se rozloučili se svými padlými kamarády. Takovým způsobem jsem se loučil i já se svými mladšími bratry. Přišel mi dnes dopis od matky z české kolonie na Volyni v Ukrajině. Tanky mé roty stojí připravené u Velkých Petrovic k vyrazení do útoku na naše Slezsko. Ještě před vyražením do útoku čtu nahlas svým hochům u roty dopis, ve kterém mi píše má maminka: „Píšeš mi, hochu, proč nás těšíš, když si sám napsal, že náš Jiřík a Jindra již nežijí. Plakat jsem nemohla. Zdálo se mi, že musím křičet, abych ulevila bolesti. Je nás tu na Volyni nešťastných matek mnoho. Vzáž všem hochům z Volyně, ať trestají nešťastně ztracené životy svých kamarádů. Spěchejte na pomoc drahému českému lidu, aby byl dříve zbaven iha novodobých banditů.“

Rozcházíme se ke svým tankům a v uších našich zní stále matčino volání: pomozte drahému národu, pomstěte padlé kamarády! A jako bych v tu dobu slyšel, jak každíček z nás si opakuje: slibují! Červená raketa vylétla. A s ní na nepřítel smřt plamenného železa. Všechna tato ničící lavina dopadá po prvé na naši černou zem, na zem českého Slezska. U Velkých Petrovic tisíce gejsťů vržené slezské zemi k nebi dokumentovalo radost této země z vracející se svobody. Po dělostřelecké přípravě tankisté hrdiny Sovětského svazu škpt. Buršíka prorvali silnou nepřátelskou obranu a ničili nepřítel, dobývalice postupně Kobovice, Štěr-

pánkovice, Albertovce, Bolatice, Zábřeh, Kravaře, Štítinu, Opavu, Velkou Polom a konečně Mor. Ostravu.

V bojích o rozbití německé obrany u Opavy čs. tankisté na svých mohutných pancéřích dělali zázraky, které přiváděli v radostný úžas i zkušené sovětské bojovníky. Měli jsme mladého velitele a nám ostatním nebylo více než 24 let. Byla to mládež, jež, jak praví Neruda: „z celé duše nenávidí — z celé duše milují“.

Před námi v ranním šeru shlížející dolů k Opavici ležely naše slezské vesničky, které jsme z celého srdce milovali. Mezi domky za terénními vlnami, v příkopech cest, v křovích a v leskách na nás však čekali se zbraní v ruce zpušní Germáni, které jsme z hloubi duše nenáviděli. Ještě dnes vidím vztaženou pravici svého velitele hrdiny Sovětského svazu škpt. Buršíka, jak ukazuje na slezské vesničky a praví: „Hoši, v těch vesničkách, tam dole, žije náš český lid, který je od nás tak blízko a přece tak daleko. Slibte mi, že nebudeme spát, nebudeme jíst, nebudeme odpočívat, pokud německé zmije nevybijeme z těchto osad.“

Je vydán rozkaz. 4. tanková rota por. Ondřáka připraví se k útoku na pravém křídle. Třetí rota por. Cileka čelí útoku na Albertovce. Velitelé hlásí rozkaz, naskakují do svých tanků a boj znovu začíná.

Veđu do útoku 3. rotu. Mám tu směs svoje chlapy, volyňské Čechy a Slováky. V koloně, kryti okrajem lesa, přibližujeme se, pokud možno nepozorovaně, k Albertovci. V Albertovci, podle zjištěných zpráv, připravují nám Němci smrtelné přivítání. Strach na nás však nepřátel. Červená raketa zasyčí vzduchem a moje rota se rozjíždí, rozdělena na dvě kolony, páncíř z kanonů a kulometů, a svírá železným prstem Albertovce. Na jih, po silnici k Bolaticím, jedinou možnou cestou uhanějí zběsile německé tanky a pancéřové vozy. Kdo nestačil utéci, byl zničen. Rozjíždím se se svým tankem do boku nepřátelské, ustupující kolony a pozoruji dalekohledem, jak Němci v panickém strachu vyskakují z vozidel a utíkají do pole. A teď málem se stal náš zřeštěný výlet do boku nepřítel osudným. Dostali jsme krupobití kanonových ran, na štěstí poněkud vpravo. V silných rukou mého řidiče, Slovák Ondřeje Křížovského manévruje stroj do prava i do leva, unikaje šťastně palbě nepřátelských tanků z Bolatic. Vydávám rozkaz: „Z krátké zastávky, po nepřátelském tanku u bílého domku — pal!“ Náš tank na chvíli zarazil běh a z dlouhé hlavně šlehl ohnivý blesk. V zářeti u bílého domku vyrazily plameny z nepřátelského tanku. Uhýbáme svůj tank za terénní vlnu. Přijíždí posila nepřátelských tanků a z pětitankových kanonů od

Bolatic na místo, kde jsme ještě před vteřinou stáli, dopadá dešť střel. Opatrně znovu vyjíždíme do palebného postavení a mému střelci Zámečnickovi se podařilo zničit druhý německý tank. Prorvali jsme se však sami příliš daleko vpřed. Tanky mé roty nemohly se probít za mnou a znemožnit tak nepříteli moje obklíčení. Ze železniční tratě, za níž stojí tanky mé roty, létají kusy kamenů a dřevo pračů do vzduchu. Chlapci jsou připraveni k proniknutí hustou palbou a k přispěchání mi na pomoc. Můj zástupce roty Opočenský, rovněž volyňský Čech, vydává rozkaz: „Na pomoc našemu veliteli, plný chod vpřed!“ Tanky vyrážejí a až na tankrotného Carbocha všichni došli bez úrazu. Rotný Carboch s dvakrát proděravělým pancéřem a hlasem až k pláči znervoznělým mi hlásí: „Pane podporučíku, jste zachráněn — už jsme tady.“ Radostně se všichni objímáme a navzájem si blahopřejeme. Se zapadajícím sluncem jsme vnikli do Bolatic.

A tak každý den a každou noc jsme plnili daný slib. Jakmile se Němci dozvěděli, že mají proti sobě čs. tankové jednotky, zasaďili proti nám nejlepší tankové zbraně. Nebylo jim to však nic platné. Naši mladí hoši ničili vychvalovanou německou techniku, a v nočních bojích z blízka stačilo křiknout německy „Die Tschechen sind da“, aby jejich odvaha byla ta tam.

V osvobozených vesnicích, v Opavě a později v Ostravě jsme viděli rozzážené obličie a jásající davy slezského lidu. Zšli jsme, s jakým obrovským nadšením vítali všichni své osvobození a s jakou obdivuhodnou láskou se chovali k nám tankistům a zvláště volyňským Čechům. Ani zničené domy nemohly pokazit radost tohoto lidu.

Za péči, které se nám dostalo od slezských občanů, jménem všech Volyňáků zasílám Ti, dobrý slezský lide, srdečný dík. Npor. Cilek Emil.

Bez komentáře

1. Na zem. osidl. komisi v Chebu: dosud 2/3 nár. správců nepřeložili osvědčení o beztrestnosti a nár. spolehlivosti, ačkoliv již třikrát byli k tomu vyzváni.

2. Na předložený seznam volných usedlostí mím. zemědělství, který neodpovídal skutečnému stavu, jako omluvu řekl vedoucí úředník tohoto úřadu: „To jsme my poslali do Prahy a oni tam ty lepší vyškrtli.“

3. Č. j. 60019-Kleg I. odd. 1946. ... Sdělte zahr. vojínovi Antonínu Čurdovi, že řeznictví, o které žádá, mu nemůže být přiděleno, protože dům, ve kterém se nachází, zabírá MNV pro kulturní účely ...

Zároveň došel telegram: Antonín Čurda mrtev, pohřeb ve středu.

Jsi bohužel, drahý Tonku, již třináctý. Budíš Ti země lehkou! ... rka

Jiří Rébl - Volyňský:

Je splněn sen . . .

Je splněn sen, jenž po léta v nás plál,
je splněn slib, jež president nám dal,
je vyplněna pokolení touha,
jež s vlastní pojila nás léta dlouhá
a sladký sen se nyní skutkem stal.

Nám k vlastní směr značily salvy děl,
hřmot tanků, hukot letadel . . .
Mečem jsme prosekali cestu k vlasti
přes moře krve, přes propasti,
kde sirén jek se nocí temnou chvěl . . .

Leč dozněl sirén srdcervoucí skfek . . .
Stích' fanfár hlas i lidu vděk.
Utichly tanky, dohřmala děla,
dozněla pušek píseň neveselá,
a vítězný nám vzplanul výsledek.

Loď poslední přeplula času běh . . .
Již pod nohama plavci cítí břeh
a pevně stojí na ostrově žití . . .
Prastarý maják slavnostně jim svítí
a matky hlas je vítá, plný něh.

Noc temnou vystřídá překrásný den . . .
Je skutkem dlouhý Volyňanů sen . . .
je přepluta cizoty cesta dlouhá,
třech pokolení splněna je touha . . .
Cíl konečný je plně dosažen!

Na rodné půdě šťasten je náš lid,
že našel doma u své matky kld . . .
Své díky vřelě presidentu vzdává,
o Svobodovi hřmí jejich: — „SLÁVA!“
a vlastní skládá věrností své slib . . .

Podbořany 22. ledna 1947.

VI. Lítovický, baletní mistr a režisér:

Hlavu vzhůru!

Život je věčný boj. Ano, ať je to kdekoli a v jakémkoliv povolání. Záleží na situaci, zrovna jako na frontě. Jaký si uděláš plán, jak na to jdeš a jaké jsou podmínky. K novému roku každý bilancuje a často zapomene to zlé a vzpomíná na to krásné. My volyňští Češi stále ještě vzpomínáme na doby zašlé, na doby krásné. Vždy v cizině, když se nám stalo něco pokořujícího, jsme hledali omkvu — jsme v cizině. Ale doma mnohý z nás zažil trpké zklamání, narazil na osoby drsné, mnohdy bezohledné a hrubé. Tak jako mezi námi sem tam jedinec zakolísal charakterově, tak též nesmíme generalisovat a ztotožňovat tyto jedince s českým národem. Ve vnitrozemí je velmi mnoho hodných lidí. Vezměme si za příklad našeho presidenta a celou vládu a její nařízení týkající se naší menšiny. Ze tyto věci neplní některé místní složky, jasně kreslí jejich postoj k nám a k republice. Většinou všichni volyňští Češi jsme idealisté, odchováni ukrajinskou romantikou a proto někdy i maličkost si běháme příliš k srdci. Ale jako na frontě jsme se statečně drželi, taktéž se musíme okamžitě zapojit do nových poměrů. Nehubovat na MNV, ale snažit se o to, abychom všude u MNV byli zastoupení a pak si v obci uděláme pořádek.

Nevyhýbat se práci v samosprávě, učit se a studovat vládní nařízení, poznávat místní poměry, přispívat k budově obcí, okresů a neskrývat zlo! Vždyť proti nepravdivým věcem válčí celá vláda, a my jsme pravoplatní občané státu jako každý jiný a máme takové též výhody, ale také povinnosti.

„Nebát se a nekrást!“ řekl náš velký president T. G. Masaryk. Ano, jsme-li v právu, nic se nám nemůže stát. Stane-li se někomu křivda, ne-

hubovat doma, neotravovat se a nestřílet, máme zde svoje organizace: SCV, Sdružení zahraničních vojáků. Vše okamžitě hlásit a jít za svým právem tak daleko, až se stane náprava. Nelekli jsme se Němců, nesmíme se zaleknout ani nespravedlivostí v době míru. Vím, že v cizině nám stačilo jen slovo, že je to Čech, byl bratr a svůj, zde jsme narazili na politické strany a zdálo se nám, že je to velká, nepřekonatelná moc. Ne, není výhoda politické legitimace. Je a bude výhoda poctivého občana, uvědomělého Čecha. Brzo se o tom přesvědčíte. Proto neříkejte: On nám ubližuje, no ano, on to je příslušník určité politické strany. Ne partaj, ale pan X a Y je takový a také on si poneze za tyto činy odpovědnost. Žádná strana se neraduje ze svého člena, je-li nepoctivý, neb tím vrhá stín na svou stranu.

Proto do budoucna, pamatujme, budeme mít takový pořádek doma, v obci a v okresu, jaký si uděláme! Přijedou rodiny, budou volby do ob-

ci a okresů, volte takové lidi, kteří ne křikem, hesly, ale prací dokázali pro vás něco udělat, kteří se k vám chovají spravedlivě, bratrsky a lidsky. Pamatovat na ty, kteří pro vás byli dobří, neohřívát starou špatnou polevku, ale zamezit, aby taková přišla na stůl. Musíme se sžít s okolím, se sousedem, neodmítejte ho, že náleží ke straně, jež jiný člen vám ublížil, ne strana, ale zase ten a ten občan. Snažte se získat důvěru všech pořádných lidí a důvěřujte také jim. Vždyť my všichni náležíme rozdrobení ke všem čtyřem politickým stranám, strana nerozhoduje, rozhoduje její člen, jak tu aneb onu stranu reprezentuje.

Pracovat, šetřit, vyhýbat se alkoholu, být poctivým a státoporným občanem, chodit zpřímá, potírat lumpárnu, a budete vidět, jak se vše změní za ty dva roky, které jsme si vytkli. Začít dvouletkou ve své domácnosti, hospodářství, obci, okresu, a za rok se řekneme, že jsme dvouletku překročili.

Volyňští krajané propagují SSSR. Založení odbočky Svazu přátel SSSR v Blatně u Jesenice, ke kterému dali podnět volyňští krajané, vzbudilo sympatický ohlas v tisku. Rudé právo dne 1. února přineslo v kladenské stranice referát pod nadpisem „Volyňští krajané do řad přátel SSSR“, taktéž Zatecké noviny přinesly obsáhlý referát o tomto dobrém počínu volyňských bratří, který dokazuje, že volyňští krajané uposlechli výzvy pana presidenta, ministra generála Ludvíka Svobody i předsedy vlády Klementa Gottwalda. I Věrná stráž vítá tento počín a přeje všem funkcionářům odbočky, kteří jsou z našich řad, aby v této prospěšné práci vytrvali.

Blatno u Jesenice jest obec, kde

soužití s Volyňskými je opravdu bratrské. Blatenský občané, aby projevili zevně svoje bratrské cítění s Volyňskými, svolali na popud vrchního čet. strážmistra SNB Vojtěcha Babůrka dne 28. ledna všechny blatenské občany na informační schůzi, na kterou pozvali předsedu Kruhu přátel volyňských Čechů ze Žatce, J. Duška. Schůze měla radostný průběh. Ustaven byl Kruh přátel, v jehož čelo zvoleni této bratří: Vojtěch Babůrek, Bořivoj Kaňka, Jaroslav Císař a Jan Císař. Shromáždění zúčastnili se také Volyňští a jeho ovzduší bylo naplněno radostným očekáváním brzkého návratu rodin ze SSSR, kterým se smutný úděl Svobodovců změnil v radostný život.

Zpráva o zájezdu našich zástupců na Chebsko

Dne 16. ledna 1947 vyjela na chebský okres rolnická komise v počtu 6 osob, na zjištění možností osídlení repatriantů z Volyně.

Komisi tvořili: Vojtěch Hovorka, Josef Kazda, Josef Foitík, Václav Hora, Alexandr Macháček a Jaroslav Novotný.

V časných hodinách vyjeli jsme do Chebu autem zapůjčeným od reemigračního střediska a v deset hodin byli jsme na Osídlovacím úřadě. Dověděli jsme se, že v okrese jest právě komise z Prahy, která zjišťuje možnosti dalšího osídlení. Proto jsme ihned odejeli do vesnice Dürnbach, kde jsme zmíněnou komisi zastali. Společně s nimi navštívili jsme a podrobně prohlédli ještě několik dalších obcí, v tom počtu Ava Hartoušov, Vokov a Starý Kynšperk. Ukázalo se, že nám doručený seznam volných usedlostí zdaleka ne-

vyhovuje, že jest nesprávný. Dále zjištěno, že zvláště větší objekty mají poměrně malé obývací místnosti, dostávající pouze pro jednu rodinu, rovněž jiné budovy jsou nedělitelné, tudíž při stávajících poměrech bude nemožným osídlení dvou až tří rodin společně na jednom hospodářském objektu. Proto usnešeno, že večer se sejdem na schůzi v okresním osídlovacím úřadě, což se také stalo, a dohodli jsme se společně na usnesení, jež bylo protokolováno. Přesný soupis volných usedlostí, které budou k dispozici pro volyňské Čechy, bude dodán SCZV nejspozději do 31. ledna t. r.

Druhý den opět vyjeli jsme na obhlídku druhých vesnic. Prohlédli jsme obce: Jesenice, Scheibenreuth, Stebnice, Dfenice, Oldřichov. Rovněž zde jsou dosud neosídlené usedlosti různých kvalit. Některé jsou drobné ob-

jekty, 4-8 ha, jiné větší. V obci Oldřichov budou nutné velké adaptace, neboť tato vesnice, ležící blízko letiště, byla ve válce velmi poškozena bombardováním. Některé domy jsou téměř úplně zničené, ale již nyní provádějí se na některých budovách opravy.

Přihlížeje k možnostem praktického obhospodařování dospěli jsme k jednomyslnému názoru, že přiděly 13 ha v tomto kraji jsou úplně nepostažitelné. Hlavní příčinou je, že v každé přidělené usedlosti připadalo by 50% na luka a pastviny. Pro blízkost spodní vody nedá se prováděti ani ovocnářství. Je tudíž velmi žádoucí, aby v tomto okrese byly přiděly půdy zemědělských usedlostí zvětšeny na rozlohu nejméně 18 až 20 ha. Toto je zvláště nutné tam, kde nejsou v blízkosti továrny, kde by mohli osídlenci v zimě ve volných chvílích od zemědělské práce přivydělati. V. Hovorka.

Co nám piší

Milí bratři!

Sledujeme s radostí Váš pěkný časopis a Vaše snahy, které jistě budou korunovány zaslouženým úspěchem, neboť jste neváhali za naši svobodu obětovati to nejcennější, co člověk má, svou krev a své životy.

V 6-7. čísle Věrné stráže s pozorností jsme přečetli články br. J. Duška o sebevraždách Volyňanů. Je to jistě vážná otázka a autor jí zcela pěkně rozebral. Píše, že selhala duchovní opora, neboť ve vlasti se o jejich duchovní život až na evangeliky žádná církev nestarala.

S tím samozřejmě nemůžeme souhlasit, neboť ihned po jejich osídlení pravoslavná církev vysílala na Zatecko o. protojereje Červína, známého pracovníka mezi Volyňany, zřídila duchovní správu v samém Žatci, kterou nyní obsluhuje o. Kratjuk.

Pro vol. Čechy zřídila pravosl. církev, k níž většina Volyňanů náleží, duchovní správu v Šumperku; předsedou náboženské obce je styčný důstojník V Kondratjev. Vzorně se o vol. Čechy na Uničovsku stará duchovní správa v Chudobíně, na Mohelnicku duchovní správa v Rimicích, na Olomoucku (Nemilany, Slavonín a Hněvotín) duchovní správa v Olomouci a na jižní Moravě duchovní správa v D. Kounicích. Bratři z Volyně jsou úplně spokojeni, navštěvují naše chrámy, někdy až mnoho kilometrů vzdálené, a vůbec pravoslavná česká církev znamená pro ně kus jejich vlasti. Čekají netrpělivě na příchod svých drahých a slibují, že pak pomohou budovati u nás pevnou pravosl. církev. Za německé okupace byla zde pravosl. církev Němci rozpuštěna, biskup pravoslavný vладыka Gorazd a několik kněží popraveno, chrámy zavřeny a všichni kněží uvězněni a posláni do Německa na nucené práce. Po osvobození jsme po návratu z říše našli organizaci církevní rozvrácenu. Přece však s Boží

pomocí církev opět vyvíjí činnost a zvláště se potěšila příchodem bratří volyňských. Nesmíme zapomínati, že na ostatní církve Němci nesáhli a popřáli jim klidného života! Měli jistě své důvody pro to, věděli také, že pravoslavná církev, která se aktivně zúčastnila odboje, jako církev národní a slovanská le jejich germánské rozprávanosti nebezpečná.

Přikládáme k informaci provolání, které církev vydala pro bratry z Volyně a prosíme, abyste laskavě přijali naše řádky na vysvětlenou a k uveřejnění! S br. pozdravem

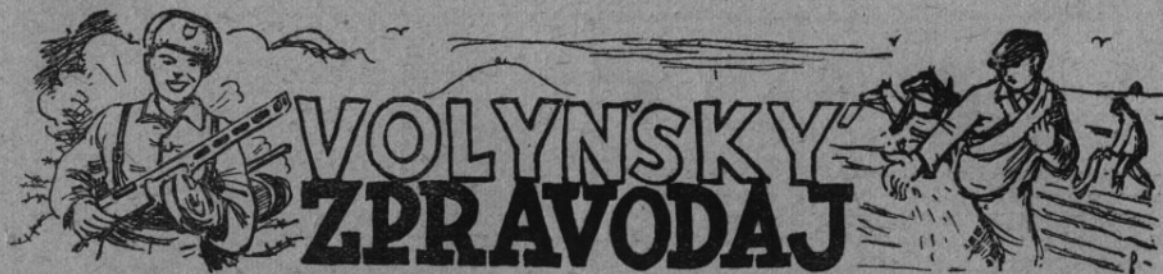
protojerej Jiří Novák, tajemník.

Ing. Taras Holubovych:

Používám nabídky br. Jiřího Rébla k dalšímu psaní do oblíbeného našeho týdeníku a dovoluji si napsat o svých dojmech z prvního plesu Čechů z Volyně.

Když já a ing. Liška Bohuslav, též krajan z Lucka, jsme se blížili k Žatci, kam jsme byli pozváni na první ples volyňských Čechů, dohadovali jsme se s obavou, jak to dopadne. A již při vstupu do přeplněných místností žatecké Střelnice naše obavy se rozptýlily. Všude bylo vidět opravdu přátelské ovzduší, kroužky rokujících, vzpomínajících a vesele se bavících. Každý návštěvník přišel na své. Divák, tanečník, reportér, milovník umění a slovanských řečí. Příjemným překvapením pro návštěvníky byla půlnoční scéna, při které návštěvníci byli odměněni vysoce uměleckým výkonem krajana mistra Vi. Libovického se svými partnery. S pohnutím jsem pozoroval tváře diváků při jeho vysoce dramatickém předvádění „Utlačeního Sokola“, na kterých se zračilo, jak živě se vžívali do osudu Sokola, a viděl jsem i chlapecké slzy v jejich očích. Snad to byly slzy radosti, že Sokol přece potlačen nebyl. Věru i mně cosi stahovalo hrdlo, mimoděk jsem si vzpom-

něl, jak kdysi v době okupace policejní ruka i u mně v kanceláři též se vztáhla po památné plaketě na X. všesokolský slet. Poněkud komickým dojmem působil proslav mistra Libovického, ve kterém podal obavu jakéhosi cestujícího z vlaku, který varoval mistra Libovického před zájezdem do Žatce, kde prý „budou lítat nože do zad“. Na adresu tohoto pána i všech ostatních, kteří ještě nepochopili a nepoznali volyňské Čechy, bych řekl: Měli jste sem přijít a byli byste viděli, že nelítaly nože do zad — ale od srdce k srdci šlo vřelé přátelství i porozumění a pravá slovanská láska. Mohli byste poznat vysokou inteligenci těchto obávaných volyňských Čechů, mohli byste stejně dobře s nimi pohovořit o čemkoliv a to stejně dobře jak v jazyku českém, ukrajinském, ruském, tak i polském. A právě lidé mluvící a vychovaní jazykem Puškina i Dostojevského, Ševčenka i Franka, Mickiewiče i Sienkiewiče, jakož i svými rodnými Masarykem a Nerudou, byli, jsou a budou lidmi humanitními, demokratickými, věrnými a láskyplnými. Mohli byste slyšet písně, které předvedl pěvecký soubor o českém Jeníkovi, ruském Vaňkovi, polském gorali i ukrajinském Marusie. Právě takoví jsou volyňští Češi. Zanechavše v daleké Volyni světlou památku po sobě jako učitelé a průkopníci v mnohých oborech hospodářských i kulturních, přivezli však v protihodnotě vyvinutý smysl pro jednotu, bratrství a slovanskou vzájemnost. — Zkrátka dopadlo to tak pěkně, že se zase těším na příští ples volyňských Čechů, při kterém počet tanečníků a spolubesedujících bude rozmoženo o tak touzebně očekávané členy rodiny — maminky, manželky, snoubenky, sestry a bratry. I při tom plesovém rejči člověk s trpkostí vzpomínal, že tam kdesi čekají všem — nám drahé na sledání se svými rodnými.

Zprávy svazu

Dne 27. ledna 1947 navštívil p. ministr národní obrany arm. gen. Ludvík Svoboda hlavní shromažďovací středisko pro reemigranty z Volyně v Žatci. Pan ministr zdůraznil při této neoficiální návštěvě, že je zapotřebí připavit vše pro příjezd volyňských Čechů tak, aby byli spokojeni, jak si toho právem zaslouhují.

Dne 28. ledna 1947 p. ministr NO arm. gen. Ludvík Svoboda, za přítomnosti náč. hl. št. arm. gen. Bočka, přijal našeho zástupce pro Prahu škt. Ing. Kozáka, který p. ministra informoval o volyňských záležitostech a obdržel nařízení a pokyny pro další práce, spojené s reemigrací.

Prvním transportem z Volyně přijede delegace zachráněných z Českého Malína, zničeného Němci za okupace. Delegaci je svěřena urna s prsty z hrobů obětí Českého Malína a urna s prsty z Volyně do památníku v Žatci.

Dne 20. ledna 1947 bylo vybráno na zabijačce u br. Jar. Libovického ve Staňkovicích 3000 Kčs na účely SČV. — 1100 Kčs věnoval br. Vladimír Synek, 1000 Kčs br. Bohumil Novák, 500 Kčs br. Josef Horník, 200 Kčs br. Josef Král, 100 Kčs br. Josef Anděl, 100 Kčs Jaroslav Sochora. Všem dárcům srdečně děkujeme.

Dne 19. ledna 1947 zahynul tragicky Antonín Čurda, příslušník čs. zahr. arm. ze SSSR, volyňský Čech. Pohřeb jmenovaného konal se dne 22. ledna 1947 ve Svatavě.

Poděkování. Svaz Čechů z Volyně děkuje okresnímu sekretariátu československé strany národně socialistické v Žatci za dar 2000 Kčs ve prospěch potřebných volyňských Čechů a výkonnému výboru místní organizace čsl. strany nár. soc. za dar 1000 Kčs k podpoře vdov, sirotek a invalidů z řad volyňských Čechů.

Drobné zprávy

Šumperk a okolí. Pravoslavným krajanům oznamujeme, že v starokatolickém kostele v Šumperku konají se pravoslavné bohoslužby. První sv. liturgie konala se dne 17. listopadu. Bohoslužby konají se také v obci Rapotíně. Organizuje se samostatná farnost. Vasil Kondratjev.

Polžice. Na večírku v Srbech u br. Zuny sebrali jsme ve prospěch Svazu 1020 Kčs, abychom mu usnadnili práci v péči o reemigranty, kteří se budou vracet. Děkujeme za krásný časopis, který nám dává posilu v naší práci. Zaslám předplatné celkem 1500 Kčs. Lokvenec.

Benkov u Unčova. I my u nás jsme vám vděční za Věrnou stráž, dáváme vám o sobě vědět a přejeme vám velkého úspěchu. I u nás jsou nové zprávy. Konala se u nás svatba našeho bratra Václava Pruška z Ulbárova s Libuší Fojtovou, Moravankou. Na Malínský fond při této příležitosti sebrali jsme 650 Kčs, které posíláme do Hosp. záložny. Svatba byla radostná a přejeme novomanželům mnoho zdarů a dlouhá léta. — Za všechny Volyňské Josef Pavelka.

První volyňský křest v Hořesedlech. Dne 26. ledna t. r. konal se v Hořesedlech první křest, který byl slavný a ke kterému zavítal přítel Volyňských dr. ing. Červín z Prahy, který také vykonal pravoslavnou bohoslužbu za padlé krajan z Hněče. Křtěn byl synáček bratra Feřtla na jméno Jiří. Na fond Českého Malína sebráno bylo 2500 Kčs. Rodiče při-

spěli s 1000 Kčs, ppor. Polešuk s 500 Kčs, ostatní darovali občané. Obřady velmi zapůsobily na všechny přítomné a zejména přítomnost otce Červína byla nám všem milou. Naše obec s touto částkou věnovala na Malínský fond 5750 Kčs a ani v budoucnu nezapomeneme. J. Toušek.

Vzkaz do Hořesedel. Na volyňské bratry obrací se kvasilovští bratři z Tuchořic (rtm. Střípek) a Kruh přátel volyňských Čechů z Blatna u Jeseňnice (vrch. str. Babůrek) s prosbou o zájezdy na volyňské večery. Prosí o sdělení termínů, kdy by to mohlo být. Bratře Toušku, napiš jim přímo! Věrná stráž, která si nesmírně váží opravdově vlastenecké práce Hořesedelských, jejich obětavosti a radostné ochoty, se k prosbě připojuje. Navrhujeme bratřím v Hořesedlech, aby se svým programem navštívili co nejvíce středisek volyňských. Přispějí tím velmi k získání přátel. Podotýkáme znovu, jak jsme sdělili ve slavnostním čísle, že Hořesedky jsou všude, kde se jedná o dobré jméno Volyňských. Dk.

Poděkování. Děkujeme všem z celého srdce, kteří cítili s námi v našem bolu a doprovodili k věčnému odpočinku našeho tragicky zesnulého Antonína Čurdu. Zvláštní dík patří místní posádce, která vypravila čestnou rotu, za projevy ppor. Bichlerovi, p. Bendovi, předsedovi MNV, p. Kaplanovi, Společstvu řezníků a uznání a čs. panu faráři. Děkujeme z celého srdce. Ant. Čurda, Svatava.

Rostislav Štreit s chotí Maruškou dovolují si oznámiti, že jejich sňatku bylo požehnáno 26. ledna t. r. v chrámu Páně sv. Barbory v Komořanech.

Velmi nás potěšilo. Byli jsme nesmírně překvapeni vysláním zpráv v rozhlase, kde bylo v referátě o obraně lidu uznale referováno o zásluhách Volyňských a citována Věrná stráž, která je orgánem volyňského bratrstva, jež vždy zůstalo vlasti věrné i v daleké cizině a dnes stává se věrnou stráží našeho pohraničí. Děkujeme za tak hřejivé uznání.

Z Kruhu přátel volyňských Čechů v Žatci

Dovídáme se z ústředí čs. strany lidové (hosp. úřad, řed. Josefus), že v nejbližších dnech bude uvolněno pro Malínský fond Kruhu 103.000 Kčs, které spravoval fond, když Kruh býval odborem ČSL. Prostředků těchto použito bude pro soc. účely vracejících se rodin, zejména mládeže. Kruh vzdává tímto ústředí ČSL nejvšelejší díky. DK

Navazujeme spolupráci. Sdružení katolické mládeže při klášteře kapucínů v Žatci uspořádá v neděli dne 16. února 1947 ve 2 hod. odpoledne v rest. „Pratok“, u br. Coufala proti hl. kostele, Přátelské odpoledne s volyňskou mládeží, s programem uměleckým a tanečním. Vstup volný. SKM navazuje tím na staré tradiční styky, které mělo s volyňským SKM, jež mělo na Volyni 35 skupin. Zveme volyňskou mládež k hojně účasti.

**NAKLADATELSKÉ VOLYŇSKÉ DRUŽSTVO
„DOMOVINA“ ŽATEC 199**

[připravuje k vydání tato díla:

*Pottik-Chudoba: Český Malin-Lidice volyň. Čechů - sborník
Toman-Čaplová: Češi z Volyně - dějepisný náčrtek
J. Dušek: Znáš své bratry - propagační brožura
Jiří Rébl Volyňský: Věrní v cizině - věrní ve vlasti - básně
Toman-Maxa: Kronika Kvasilova*

*Již nyní oznamte administraci Verné stráže neb družstvu
Domovina Žatec, na které dílo reflektujete, abychom mohli
při vyjítí všem vyhovět. Oznamte všem Volyňským, že družstvo
Domovina je Vaše a slouží Vaším zájmům.*

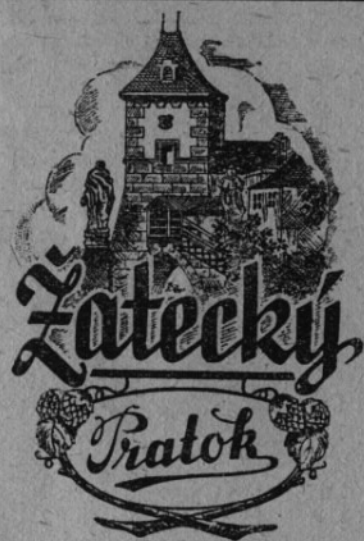
*Ptejte se v Žatci, kde se dobře jí a přenocuje,
každý Vám poví:*

v restauraci U Kapitána

Žatec, Náměstí Dr. Edv. Beneše 15/119

Telefon 598

Restaurátor Eduard Kapitán

Ochranná známka

Pivo pro každého labužníka

*Veškeré kancelářské a psací potřeby,
obch. knihy, balící papíry, motouzy*

Jaroslav Malínek

papírnictví

ŽATEC, Nám. Dr. Beneše 149, tel. 577 (vedle pošt. úř.)

V Žatci, kde se budete cítiti jako doma:

Restaurace

JOS. TABULKA „U POŠTY“

Žatec, Masarykova 351 - Telefon 593

*Snídaně, obědy, večeře, vyleželé pivo, výborné
likéry, pokoje k přenocování*

Až budete v Žatci, nezapomeňte přijít mezi své

Prvotřídní řeznictví a uzenářství

MATOUŠ ANTONÍN

CHOMUTOV, RUDÉ ARMÁDY 59

1907 **40** 1947

Volyňští krajané!

*Při stěhování obraťte se
s důvěrou na firmu*

ŘÁNEK JAN

Autodoprava, zasilatel. a stěhování kamkoliv

Žatec, Husitské nám. 552, tel. 590

TISKOPISY

rychle a levně jedině v tiskárně

SVOBODA

Telefon 374

ŽATEC, Dlouhá 117

*Vína, likéry, káva, čaj, čokoláaa, cukrovinky
a vše pro kuchyň*

František Chudlaský

ŽATEC, Stalinova 27 - Telefon číslo 270

*Nejblíže z repatr. středis-
ka jest do restaurace*

ŽATEC, HUSOVA TŘÍDA 780

*Snídaně, obědy, večeře, pivo, ví-
no, likéry a hostinské pokoje*

U ŠTOGERŮ

Na Václavské výšině

Telefon číslo 625

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz ČzV nákl. Družstva „Domovina“. Odp. redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce: Žatec, Šafaříkova ul. 1646/50, telefon 365. Administrace: Žatec, Nádražní schody 199, telefon 628. Administrátor J. Dušek. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon 374 a 390. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj IA-Gze-2372-OB. Dohledací pošt. úřad Žatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs.